

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 26. Morietur in peccato, qui in eo perseuerans, infixus hæret, vt ait Daudid, in interitu, quem fecit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

rentem. Sed in quem sine quaerit a parte Christi tempus a quo diabolus puerum arripuerat? An ignorabat? Iam enim dixerat Iob: *Ab omnipotente non sum abscondita tempora.* Praescribit nobis regulam D. Aug. quando aduertimus in miraculis, quae Christus fecit circa corpora, quasdam particulares & extraordinarias circumstantias, intelligeremus, quod nobis aliquid, quoad animam, velit indicare.

Iob. c. 24. 1. Serm. 12. Et 43. de temp.

Poterat quidem (ait P. D. Chryl.) Christus demonium expellere, nec tempus inquirere passionis, cum illud nosset, & qua vellet facilitate curare energumenum, & dedisse potestatem Apostolis, hunc quoque ut ceteros liberandi: voluit tamen ut intelligeremus, quanti negotij sit, in temporis eijcere demonium, vel si placet, inueteratum curare peccatorem: omnia teste D. Chrysol.

Rom. 40. Non alia. Et 33. in Matt. Et 28. in Epi. ad Rom.

Demon pessimus peccatum est. Ne credideris quamlibet manum sufficere, quae efficaciter talem expellat diabolum irradicatum. Requiritur ut magis potens Christi manus, agat stupendo ac singulari miraculo, curetque gratia efficacissima. Cecidit abissus de monte lapillus sine manibus, & cum minimus esset, in frustra tamen comminuit statum illam auro, argenteoque fulgidam, ac in pulverem arenae maris similem contriuit. Quod postmodum acturus, cum in montem praegrandem excreuerit, orbemque replerit vniuersum? Peccatum mortale lapillus est, a tua malitia abissus, vel carnis infirmitate, sine manibus: non enim illud Deus creat, aut ex eius progreditur manibus. Hic lapillus statim a suo initio impingens in illam animae tuae statum dirisissimam; illam comminuit. *Ad nihilum redactus sum & nesciui.* Nul- lum mihi documentum inferre videbatur, & ecce *Ad nihilum redactus sum,* Dei gratiam perdidit, consumptus est omnis decor aurum charitatis, donatum s. Spiritus argentum, virtutum infusatum as, fides mortua, spes perit, anima in contrita, ut ad eius nullas habeat vires natura reparationem; quid efficiet lapis hic, si crescat, si totum cordis impleat mundum, cogitationes tuas sensus tuos, tuas intentiones? Ingressum est aduulterij peccatum in David, & cum esset pertransiens, non enim erat David peccator inueteratus, vnde & propheta Nathan in proposita parabola peccatum vocat peregrinum, qui subito supervenit & non haesit, sub hominis, cum mensibus aliquot in anima subsisteret, tantas in ea radices egit, adeo vires euectavit, tantam in eius corde stragem edidit ut illud contriverit:

Ps. 97. 22.

Psal. 57. 6.

Perierunt & corrupta sunt cicatrices meae &c. Dereliquit me virtus mea & lumen sanctorum infortui

Et. Tuit aute necessarium, mitteret Deus Prophetam, qui ex professo, de eius ageret separatione. Tunc igitur post tot annorum curricula, quibus hoc contaminatis concubinati, tu qui totum vitae tempus luxibus impendisti, tu quoque qui iam pauperum sanguinem, in carnem & sanguinem conuertisti, num tibi perluades, quod vno temporis momento, quo exhalas animam, radicatus poteris peccatum euellere? Num credis, licet habeas confessorios, salutis consiliarios, his tibi omnia salua?

Ps. 26. Morietur in peccato, qui in eo perseuerans, inspecit hares, ut ait David, in interitum, quem fecit.

Nostrum propositum prosequamur. Difficultatem habet satis grauem haec Christi sententia: *Quaeritis me & non inuenietis & in peccato vestro morietur.* Quomodo hoc dicit Dominus, none tu ille, qui legem hanc sanxisti: *Quaerite & inuenietis, omnis qui quaerit, inuenit.* Omnis, sine vlla exceptione. Quomodo igitur illis ait: *Quaeritis me, & non inuenietis?* Verum est, ait Dominus, Nota vero quod loquatur de praesenti: *Omni qui quaerit, inuenit:* qui modo quaerit in praesenti, & non differit quaerere in futurum, inuenit. Et tunc collat: *Ego vado & quaeritis me Ego vado in praesenti, & vos eum non quaeritis in praesenti, sed dicitis quod illud quaeritis in futuro: Quaeritis me.* In quibus prognosticandum, quod in peccato suo morietur, scilicet peccatoribus, qui toto praesenti tempore a Deo se elongant, & a quibus Deus ob eorum peccata discedit, quem ex anima sua per nefandissima scelera repellit, quieti dormiunt, dicentes quod in futurum Deum sunt quaesituri, praetentiam agent anno proximo vetero, & mortis hora relittent aliena, transacta voluptate ad meliora conuertentur, illis praedictio: *In peccato vestro morietur.* Notat D. Chryl. verba quaedam David pluribus mysterijs quam litteris fecunda: quae licet a quibusdam Arabica censentur, profundam tamen continent Theologiam: *Intra sunt gen. es in interitum quem fecerunt. In laqueo isto quem absconderunt, comprehensus est pes eorum. Cognoscetur Dominus iudicia faciens: in operibus manuum suarum comprehensus est peccator.* Explicabimus illa cum Chryl. notares ex doctrina D. Aug. Quod nobis conueniat praedicatoribus, tremenda doraque peccatoribus intonare, ut nostro muneri factista cianus: nobis enim has Dei s intentat minas: *Si non annuitauerit iniquo iniquitatem suam, sanguinem eius de manu tua requiram.* Et ut scias ista quae conue-

nunt peccatori, qui nec talibus iniis emendati e:
 Hac ergo cogita: fratres charissimi, & tam pro mea,
 quam pro vestra salute rationem me redditurū esse,
 ante tribunal aterni iudicis, pō ignorant, eligo a spera
 quidē, sed salubria mēdicamē, n. ingerere. Dicit igitur
 propheta Rex: Infixa sunt gentes in inieritu quē
 fecerūt. In laqueo isto quem abscondierunt cōprehensū
 est peccatorum &c. Quicumq; committit peccatum
 mortale eadem cōmittit, ideoq; vocatur mōr-
 tale; cuius est illa cades, quam patrauita. imā
 suax Homo per malitiam occidit animam suam. Vec-
 catum est pigrio, qui animam transfodit; de quo
 David: Gladius eorum intret in corda. r. forum. Et
 confirmat D. Iacobus: Peccatum cum cōsummatur
 facit generat mortem. Rationem autem eius supe-
 rius ex D. Aug. retulimus, scilicet, sicut anima vi-
 ta est corporis, ita Deus via est animæ: & sicut
 q; ita fert animam corpori, corpus occidit, ita qui
 tollit ab anima Deum, animam occidit, hoc autem
 agit peccator: Peccata vestra diu seruant inter vos,
 & Deum vestrum, & elongauerunt bonum a vobis.
 Hinc deducitur id, quod Dominus præcipit D.
 Iohanni, dicitet Episcopo Sardis: Nomen habes quod
 vivas, & mortuus es. Hec quā multis hoc dici
 potest? Tu gradeate, nomen habes, quod viuas, ta-
 hūque dignitatis sis Dominus, tu quoque de quo
 omnes clamant, quod viuas, quia per publicos nos-
 taros vita tuæ multa feruntur testimonia, si sis
 in peccato, mortuus es, & vox clamat de celo, a
 qua longe est omne mēlacium: Nomen habes quod
 viuas, & mortuus es. Quia licet viuat in te corpus,
 ob animæ præsentia, que illi vitam administrat,
 mortua tamen in te est anima, quia ei abest Deus,
 qui solus est, qui ei vitam infundit sed nec id so-
 lum facis, sed illo ipso peccato, quod committis,
 te ipsum configis: Infixa sunt gentes in inieritu &c.
 Clausus est, peccatum mortale, qui tam fortiter
 animam tuam configit, vt semel eo confixam
 nulla creata fortitudo, omnium licet hierarcharū
 simul, Angelorumq; omnium, eam valeat eruere,
 nisi benignus Dominus adiutricem ac omnipotē-
 tem apponiat manum, ac cunctipotētia suæ for-
 cipibus vitatur. Hoc ipse his verbis exposuit: Ego
 sum qui habeo clausus mortis & inferni. Et David
 Vates asseruit: Domini Dominus est mortis. Domi-
 ni est, de morte, de peccato educere. Bis illa verba
 repetit: Domini Dominus: vt maiori loquatur empha-
 si.

futura, cum Deum tam grauitur irritatis? Hanc
 sibi gratiam non præsumebant. N. inuitia (inquit
 D. Aug.) qui tam strictam insolentia qe susce-
 pete per. itentiam, imo verō vt de Dei gratia in-
 certi aiebant: Quis scit si conuertatur, & ignoscat
 Deus: & reuertatur a furere sua sua, & non peribit
 mui: Non illam asseruit propheta Isai, qui eadem
 incertitudine loquebatur: Scandite corda vestra &c.
 Quis scit si cōu- tatur, & ignoscat, Deus, & relinquit
 p. st. s. h. n. dictionem. Nec eius fidem dedit Vates Iosē.
 Daniel illi magno peccatori Nabuehodonosor, qui
 dato illi consilio, vt penitentiam ageret, si aq; e
 peccata redimeret elemosynis, subdit: Forstian
 ignoscei Deus delictis tuis. Nec D. I. etus factiter
 go illi Simoni mago, dum illi sic cito penitentiam
 age ab hac nequicia tua. & rega Deum, si for. e. r. r.
 mitatur tibi hac cogitatio cordis tuū: hoc nō est
 (ait D. Greg.) quā dubiū sit si vera sit penitē-
 tia, an futura sit certa Dei misericordia: sed quia
 vera penitentia rata est, quæ vt talis sit magno
 indiget Dei subsidio, & hoc non semper concē-
 dit Deus, ex nostra culpæ demerito. Vtique, si
 quis in studio existens, vbi p. n. m. e. r. o. d. i. t. q. u. o. d. i. n. i. m. u. s.
 cum in op. n. a. t. o. t. a. u. s. i. n. t. e. r. e. t. f. u. i. o. r. i. s. s. e. q. u. o. d. i. n. i. m. u. s.
 attingeret, se fortissimo clauo magno ligno
 adigeret, illum que repetito vedere profumius
 adigeret, ad caput vique, sciretq; quod etiam si
 non valeret extrahere vitibus, nisi faber ferrarius
 suis eum adiuret forcipibus, quem prius cōti mo-
 lius imitaret, ac protrosā affecisset et agnomina: Si
 ab illo percuteretur: A nice, nolim quid agas?
 Ignoras taurum subito proditum, te impetru-
 rum, tē iūq; te in ter eius cornu, vbi in illis erit
 estugij locus, miserē penitum? Si tibi respon-
 deret: Domine, nihil times: quia quā primū
 videro tantum ac urientem aduocabo fabrum
 ferrarium, qui forcipibus suis instructus, itaque
 indultia clauos euellat, sicque au fugiam, & ex-
 dam inelcumis. An non tale responsum expo-
 detes? An non eius interitum in hoc clauo ve-
 certum iudicares? V. V. V. num nosti tactum
 tibi tempus concessurum, quo fabrum aduo-
 caturum? Et vocatum putas: certo venturum,
 quem toties ad bilem commouisti? An non te in-
 fixum temens, in in teritu tuo damne que ruderet,
 cum indigis in eum verbis a te sepissime non
 sit temperatum? Merito illum nabo suspenderes, ac
 potiori iure te ipsum sublaures & responsum
 tuum exhibilares: Dicitō mibi, charissime, an non
 in huius vitis mundi studio, ex quo proficit taurus
 mortis hora minus expectata? In hora que nos
 sperant, venit, ait Chruisostomus: Cum uideris pax &c.
 securitas, tunc repemissus superuenit interitus. An. 1. Thel. 5.
 obli.

In ps. 50.
 vs. 18.
 Iou. 4. 7.
 Dan. 4.
 Dan. 4.
 Act. 17.
 Rom. 9. 28.
 Eccl. 10.
 I. Similitudo.

oblitus, quod altero die tibi intinus adolescens
amicus abierit, qui tibi de immortalitate blandie-
batur? nonne mortua est puella illa venustissima,
quando iam nuptiis matrona de eius agebatur ma-
trimonio? An alter non hinc discessit, quando
sibi applaudebat, quasi de Episcopatu, aliave di-
gnitate iam securus? Quid agis o infelix, pec-
catum illud infigis, vno & altero actu, vno &
altero die, vno & altero anno in illo pertinax, ad
intinum vsque cordis adgens non euellendum?
Quis tibi fidem iuravit, quis promisit securita-
tem? Domine, dum me moribus infirmum sense-
ro, & vite periculo trepidum, ad Deum confu-
giam, humiliter inflabo, clauum euellat peccati,
mibi illud misericors ignoscatur, ad seiscam confes-
sarium, qui Dei vices gerit; tum temporis inho-
nestæ conuersationi renuntiabo, aliena male par-
ta bona restituam, diligam inimicum. O prodi-
torem quid scis, num tibi tempus supererit Deum
aduocandi? num venire voluerit, & sine gratiæ
forcipibus accurere? An tibi tam vicinus adest,
qui ad nihil aliud laborasti, quam vt te ab illo e-
longares, illum retrocedere cogisti, illum à te
procul expulisti? An tibi tam obstrictus, quem
nulli tolerandis conuijs irritasti? Cane, ne dixe-
rit: *Ego in iherusa vestro ridebo: Cum quaesierint
me non inuenient me* &c. Quis te fecit certio-
rem, quod tempus tibi supererit aduocandi? Confes-
sarium? &c.

Tron. 1. 26

*S. 27. Multis peccatoribus in morte accidit, quod
Sisara, cuius vox est Echo: perterris visio
D. Theresie.*

55
Iud. 4. 5.

Supendam plane narrat nobis historiam. S.
Scriptura ac horribila sunt illa verba, quæ
Diuæ Debboræ prophetissæ cecinit obtentâ iam
de Sisara victoria. Bella mouit, armaque sumpsit,
contra Dei populum ferus ille dux exercitus Si-
sara, certamen inijs satis durum, ac sibi sui-
firum, desertoque campo fugam cepisse. Eru-
gens igitur ex prælio, & multo labore fatiga-
tus, sitiensque, sanctæ, prudentique occurrat
mulieri Iabei in ostio tabernaculi prospectanti; à
qua frigidam poscit sibi extinguedæ; illa verò
fac illi potum effudit. Qui lassus & lactis hume-
ribus opplerus: suauiter obdormit; illa vt vidit
Sisaram dormientem, clauo illi tempora transfi-
xit. *Qui soporem mortis conficiens defecit, & mor-
tuis est.* Mulieres, materque, vt Sisaram, de præ-
lio reuertentem non aduertunt, de sinistro successu
eiusque morte suspicionem habent non mini-

Iud. 4. 21.

mam; ac vna ex illis: *Vna sapientior ceteris voco-
ribus eius, hæc seruis verba respondit: Forsitan nunc
diuidis spolia, &c. Vestes diuersorum colorum Sisara
traduntur in prædium, & suppellex varia ad ornanda
colla congeritur.* q. d. Ne nos inanis timor dil-
cruciet est enim dux Sisara non superandus, & in
hoc die suam ostentat præliandi fortitudinem.
Hæc illa hora est, quæ de prolatis triumphum
agit iniucis, modò de obtenta victoria trophæa
erigit celebratima, militibus suis prædam diuidit
ciuitatis. Iacebat interim miser clauo terabratus,
insultam exhalans animam, cum extremis
mortis angustijs colluctatus. Viden' illum, ait
Debbora? *Sic pereant omnes inimici tui Domine.*
Quoties, heu quoties contingit, quod mortuæ
vitæ in venetem, luxuriosus profusus malis consum-
ptus, v' furarius, fraudulētus, sanguisuga pauperis,
prophanus qui honorem abstulit puellæ: murmu-
rator, qui nullius honori parcat, detractor: quia
verò in extremo spiritu græfixum manibus arti-
pis, brachijs amplectitur in oscula ruit vltimum
rigat lacrymis, threnos insonat lamentabiles: *Me-
ferere mei Deus,* adfuit cognati, adstant amici de
hoc sic augurantur. *Æc'ta tendit in caelum, mori-
ritur vt alter Franciscus: obiit vt Carthusianus, vt
Angelus: hæc est hora, quæ gaudent Angeli, diem
sellum agunt Archangeli, caelum tripudiat. Mi-
ser autem suo confixus peccato, ad inferna de-
mergitur. Quid cogitas, nihil vltorius agendum,
quàm mori vt S. Franciscus, vt Carthusianus a-
nachorita?*

Ridet D. Greg. Naz. & eximia sua eloquendi
facultate illos expugnat, qui in iustâ, inter primæ
classis sanctos reuerent illos quos paulo ante vi-
derunt peccatis immetos, terramque pedibus
calcantes, profert autem hæc præclaram senten-
tiam: *Non fecit ac fabula gigantes fingunt, vnus
dei sanctos efficitur, ac sapientes esse subimus eos,
qui nullam dulcedinem sapientiam; Et qui nihil ad
gradum, præter velle adferunt.* Illam memorat
fabulam, quam Poëta hinc vult de gigantibus:
nimirum, quod Iupiter sumplerit dentes serpentis
Lernæ, & quam primum eos in terram semina-
ret, exurgebant siue enascebantur Gigantes for-
tissimi. Quod hoc prodigium? paulo ante deus
serpentis, modò verò Gigas, qui vertice caelum
taugat: Ita nobiscum res agitur: in icu oculi ex
homine carnali, luxurioso, v' furario, murmurato-
re, demto serpentis duriori ac venenoso, creas gi-
gantem, qui caput inferat sideribus. Mortuus est
vt S. Franciscus, vt D. Dominicus, vt Carthusia-
nus, & ter beatam animam: Quid credis nihil am-
plius ad tam bonam mortem qualis illis sanctis
obtigit,

D. Greg.
Naz.